

сз едного отъ братата си, който, както дѣматъ,
чѣдно приличалъ на убѣтаго.

Иманный Смердисъ былъ Миданинъ, и
жрецъ на огъна; спорѣдъ това го и наричатъ
Смердисъ Вълхвъ. Но като чи ималъ голѣмо и
дѣйствиелно сродство сз Камбизова по малкій
братъ, то по голѣмата часть отъ Персы-тѣ по-
вѣрвали въ него и го възвели на престолъ много
по прѣди, до гдѣ смърть-та ги не вѣ освобо-
дила отъ жестокаго Царя.

Въ Персы-тѣ не было мжно да напредне
такъвзи хитрость; тѣ имали такъвзи обичай,
какъвз-то господарѣвалъ нѣкогаси въ Ассиріань-
тѣ, (припомнете исторіѣ-тѣ Сарданапалова):
малцына отъ велможитѣ имали право да се при-
ближаватъ къмъ Царя си; чи и тѣзи, които
можде, виждали го комахъй вретъ закритъ сз
украшеніе-то на тѣара-та.

И тѣи Смердисъ Вълхвъ былъ прогласенъ
Царь; и трѣва да речемъ, чи той умѣлалъ да се
взсполхова сз своѣхъ власть. Патицейтъ винаги
былъ бдителенъ (нащрекъ), за да неоткрые
нѣкой кой годѣ измамъ-тѣ имъ; но цюмъ скоро